

Professor de Public Policy a The Johns Hopkins University, l'autor dissectiona críticament l'actual Govern de Kosovo

VICENÇ NAVARRO

CATEDRÀTIC DE POLÍTQUES PÚBLIQUES (UPF)

El que no es diu de Kosovo

Crec que en la meua llarga vida he vist gairebé de tot. Però fins i tot jo em vaig sorprendre en llegir de fonts creïbles el que s'ha escrit sobre la nova república de Kosovo i el seu president, Hashim Thaçi. Kosovo ha estat punt de referència i inspiració per forces secessionistes nacionalistes a Espanya, ja que el seu intent de separar-se de Sèrbia (centre del antiga Iugoslàvia) ha estat un èxit. Ha aconseguit la seva independència gràcies al suport dels EUA, del Govern Blair de la Gran Bretanya i d'un gran nombre de països de la UE. Al febrer de 2008, Kosovo va declarar la independència, passant a ser governada pel dirigent de l'Exèrcit d'Alliberament de Kosovo, Hashim Thaçi. Avui és un país independent reconegut per 73 dels 192 membres de l'ONU i 22 dels 27 de la UE. Espanya és dels pocs que no l'han reconegut, cosa criticada per portaveus del nacionalisme català secessionista, com Joan B. Culla, que va intentar ridiculitzar el Govern de Rodríguez Zapatero per la seva resistència a reconèixer la nova República de Kosovo («Recrearse en el ridículo», a *El País*, 30/07/2010).

Però, quan s'aprofundeix una mica (i els mitjans de major difusió han aprofundit poc), es veu una realitat surrealista. Diversos periodistes han anat documentant fets que mostren el calibre humà dels personatges immersos en aquests fets. Diversos articles, incloent un documental de l'American Radio Works, han assenyalat les connexions del lideratge de Kosovo amb, no solament el tràfic de drogues, sinó també el d'òrgans obtinguts de presoners de guerra serbis per l'anomenat Exèrcit d'Alliberament. Aquesta situació va motivar que la fiscal del TPI, establert per analitzar la violació de drets humans en aquella regió, Carla del Ponte, investigués aquestes acusacions i arribés a la conclusió que existia tràfic d'òrgans dut a terme per l'Exèrcit d'Alliberament de Kosovo, basat en presoners serbis assassinats per obtenir els seus òrgans. La fiscal ha escrit en les seves memòries les enormes dificultats que va trobar en aquesta investigació.

Les declaracions de la fiscal Del Ponte van forçar el Consell d'Europa a nomenar un senador suís, Dick Marty, perquè investigués. Marty va publicar el seu informe el 16 de desembre de 2010, en què es documentava que al centre d'aquell aparell corrupte i traficant d'òrgans hi era el nou pre-

sident, Hashim Thaçi. La descripció del que passava era macabra. Segons Marty, als presoners serbis que, sense saber-ho, havien de ser donants d'òrgans, se'ls separava dels altres: rebien grans racions d'aliment, se'ls excusava de fer treball manual i se'ls permetien llargues hores de descans. Se'ls feien revisions periòdiques de salut, fins que arribaven els cirurgians, moment en què els desplaçaven a la sala d'operacions i se'ls executava, i els seus òrgans eren extrets. La majoria d'òrgans s'enviaven a Israel i al Canadà i el seu preu variava segons els òrgans. Aquesta pràctica va ser seguida després de la postguerra, sent els serbis substituïts per gent humil dels barris més miserables de Kosovo.

Però el més nauseabund és que, com indica el senador Marty, és gairebé impossible que els governs que havien donat suport a Thaçi no coneguessin l'existència d'aquest tràfic. Tots els indicis apunten que els serveis d'informació dels governs de l'OTAN (la majoria dels quals donaven suport

«Diversos articles han denunciat connexions de Thaçi amb el tràfic d'òrgans de presoners»

al Govern de Kosovo) coneixien aquests fets, ja que s'havien publicat. Aquests governs havien donat suport al partit de Thaçi, el Partit Democràtic, en les eleccions del desembre, clarament fraudulent com va documentar *The Guardian*. Tony Blair, gran defensor de Thaçi, s'havia desplaçat a Kosovo per recollir la Medalla d'Or; màxim guardó atorgat pel Govern. I el vicepresident dels EUA, Joe Biden, definí Thaçi com el George Washington de Kosovo. Com escriu Alexander Cockburn en l'article «Could a Serbian Heart have saved Richard Holbrooke?», a *The Nation*, revista del món intel·lectual progressista dels EUA (del qual derivo part de les dades presentades), amb aquest comportament és difícil veure els governs que van donar suport a aquelles forces secessionistes com a defensors dels drets humans.

Naturalment, els nacionalistes secessionistes no són responsables d'aquests fets. Però, de la mateixa manera que van exigir, amb raó, als comunistes que denunciessin Stalin, haurien de ser els primers a denunciar el Govern independentista de Kosovo. I fins ara no ho han fet. Ans al contrari, hi ha hagut un silenci ensordidor. ▲